

[Søren P. Larsen.] sandsynligvis ikke, eftersom 1930 ganske givet vil give Valg til Folketinget. Men det er heller ikke saa overmaade længe siden, vi var til Valg til Landstinget i det halve af Landet, og det forekommer mig, at Oppositionen ved de Møder, som jeg havde Lejlighed til at deltage i, ikke lagde Fingrene imellem. Man drev en hidsig og meget voldsom Agitation paa den Politik, Regeringen har ført siden Folketingsvalget 1926. Naar man ser paa det Resultat, de Herrer opnaaede i Forhold til det Maal, de havde stillet sig: Erobringen af Flertallet i Landstinget, forekommer det mig, at Vælgerne ikke ved dette Landstingsvalg har taget videre Hensyn til de Partier, som brugte de stærke Ord under den Agitation, der blev ført forud for Valget. Det, man tilstræber ved det foreliggende Lovforslag, er i Virkeligheden den fuldstændige Tilbagevenden til de tidligere Tilstande med den ekstraordinære fortsatte Arbejdsløshedshjælp, og Lovforslaget ligner nøjagtigt det, der var fremme i Fjor. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne kun udtale, at vor Stilling i Aar er den samme som i Fjor. Vi vil ikke medvirke til Lovforslagets Ophøjelse til Lov, og vort Standpunkt har fundet Udtryk i de Udtalelser, der fremkom fra vort Parti i Fjor, og i den Betænkning, der blev afgivet ved Afslutningen af Udvalgsarbejdet. Vi vil ikke fravige de Principper, der blev nedlagt i Arbejdsløshedsloven af 1927, og hvori vi hævder, at den Hjælp, der skal ydes de arbejdsløse, skal ydes som en Hjælp til deres egen Forsikring mod Arbejdsløshed. Hvad der derudover skal ydes i Hjælp, maa ydes efter de samme Love og de samme Principper, hvorefter andre Samfundsborgere kan blive hjulpet, naar de er i Trang.

Det er jo ogsaa saaledes, at der er mange udover de egentlige Lønarbejderes Kreds, som er vanskeligt stillede, som f. Eks. Folk i selvstændige Erhverv, hvad enten det er Landbrug, Haandværk eller Handel; ogsaa de mærker Tidens Tryk, og det er umuligt at bringe alle disse Hjælp. Derfor maa man nøjes med at hjælpe, hvor det er allermest paakrævet, og det er vor Opfattelse i Aar som i Fjor, at Kommunalbestyrelserne har de bedste Forudsætninger for at administrere de Lovregler, som i den Forbindelse kan bringes i Anvendelse. Dertil kommer ogsaa, at vi i Fjor i Udvalget fik en lang Række Indberetninger om de Arbejder, Kommunerne havde sat i Gang, og til hvilke de efter den gældende Arbejdsløshedslovs Nødhjælpsparagraf kunde opnaa et Tilskud af indtil 2 Kr. pr. Arbejdsdag. Den Vej

anviste vi i Fjor, og den Vej vil vi ogsaa anvise i Aar og kan som Følge deraf ikke medvirke til Gennemførelse af Lovforslaget.

Medens det forrige Lovforslag, som vi har behandlet her i Dag, Forslaget om Aldersrenten, fremtraadte fra de to Oppositionspartier i Fællesskab, er dette ikke Tilfældet med nærværende Lovforslag, og det hænger vel nok til Dels sammen med den forskellige Stilling, som de to Partier indtog i Efteraaret 1926 til Ministeriet Staunings Krisepolitik overfor de arbejdsløse, da der som bekendt var et saadant Modsetningsforhold til Stede mellem de to nuværende Oppositionspartier, at det førte til Ministeriets Fald, til Valg og til Regerings-skifte. Jeg kan ogsaa tænke mig, at Socialdemokratiet forelægger disse Lovforslag Gang paa Gang, først og fremmest fordi man vil hjælpe de arbejdsløse, men tillige ligger der en Agitation deri, den nemlig, at Socialdemokratiet herigennem vil henvise til den Hjælp, det vil yde, hvis Vælgerne Flertal vil give Partiet Myndighed og Mandat dertil.

Med Hensyn til de vanskelige Erhvervsforhold, vi har den Dag i Dag, siger det ærede Medlem Hr. Einer Jensen, at det er ikke Arbejdslønnen, der trykker Produktionen. Ja, det er jo en Paastand, som vi har mødt adskillige Gange før, idet man f. Eks. gør op, hvad Arbejdslønnen til en Skomager er for et Par Støvler. Men man glemmer, at hele den Produktionsskala, som Læderet maa gennemgaa, og som skal til, før Varen foreligger færdig og kan overgives til Forbrugeren, i Virkeligheden er en Proces, hvori Arbejdslønninger under forskellige Former indgaa som en Bestanddel, saa det er ikke saa lige til at gøre det op. Hvis man vil have Liv i Produktionen, er der ikke andet for, end at saa maa de interesserede Parter, Arbejdere og Arbejdsgivere, finde hverandre paa et fornuftigt Grundlag. Nu hørte jeg nok det ærede Medlem Hr. Einer Jensen tale om, hvordan Organisationerne havde forhandlet og var blevet enige om at forlænge Overenskomsterne. Heroverfor vil vi fra vor Side imidlertid gøre gældende, at hvis Resultatet bliver en Lønoverenskomst, hvorefter Arbejdet kører i Staa, saa maa de Herrer, der slutter en saadan Overenskomst, ogsaa vide, hvilket Ansvar de derved paadrager sig.

Vi havde ovre i Odense for et Par Aars Tid siden et Tilfælde, der viste, at der gennem en fornuftig Forhandling imellem Arbejdere og Arbejdsgivere paa et reelt Grundlag kan opnaas et Resultat. Det drejede sig om, at en Fabrik kunde komme